

ósel náaggi Liso sedda wannameest unnes, ja temma silmist seddasamya heldet meest kui ennige, agga kep ei olnud káes, waid piddas káe sirtul, ja pakkus piyhust middagi Liso kátte. Kui Liso sedda piddi was towótmä, ja kátk ligutas, árkas temma unnest, agga ni kohhe assus temmassé nou, funninga metsa miñna kóndima. Kahhe páwa párrast olli laupááw, ja et tó siis aegsamalt lóppes, láks temma óhtul ennast jallotama ja joudis pea se tuttawa metsakohta, kus teised hilja aego kolledat asja ollid náhha sanud. Siiski Liso ei tunnud hirmo senna miñnes, waid temma melest olli ikka nenda, kui láhháks temma armfa kutsmissé peále wálja. Kóndis wai olles head tükki aega ebbase ja taggase, senna ja tehná, agga ei náinud keddage. Pitka peále vimaks salaja hirm kíppus peále, et silmad ákkitselt kargasib kohhast teise kus fal middage arvas likuwad. Pááw olli jo liggi tunni aega loja láinud, ja Liso piddi jo tuppa minnema, agga korraka wannamees ühhe poósa

taggart ilmus. Ei olnud temmal mitte keppi káes, agga temma silmad tunnistasib armo kui ennege! Mo túttar, útles temma, sinno sú on árrakuštutud! Íggamees peab ásjalinne ollema, sepárrast já tóód armastama ni kaua kui ellad. Agga kui peaksid so mussase ihho liikmed tóód tehhes wahhest noikuma, siis wóttia neid sellesamma toetaja salwiga woida. Ühilaže andis temma üht kassetohhusit kánnaste teh tud torbikut Liso kátte, ja kaddus jásse poósa tahha. Liso tånnades húdis: Olle terive heateggia wannamees, et armoga mulle olled appi tulnud! ja móttles issienneses: Se wissist on üks kaitseja ingel, kelle kátte antud, innimeste lapsi tele juhhatada, ei tahha ma ial maenitsust mahhajáttia.

Liso emma olli kúl omma ihho háddas itta jallal olnud ja tóód teinud, ommeti ohraleikussest sadik tundis viete, kuida se hádda temmale tagga suremaks kasiwis; jooksja assus öllasse, ja aias aioti